

Proroctví

(Téma: *Boj s rudým drakem*)

Legenda říká, že ten, kdo zabije rudého draka, stane se králem. Lze ale věřit legendám? Toto je příběh o chlapci, co legendám nevěřil, byl prostý a chudý, ale i tak měl život rád. Ale osud jde rozmanitými cestami...

- - -

Stál jsem na kopci a pozoroval město před sebou. Nádherné místo, chtělo se mi vykřiknout. Konečně se dostavil pocit bezpečí a jistoty.

Koukl jsem vedle sebe. Stála tam ona, Isabela. Sledoval jsem její dlouhé kadeřavé vlasy, co jí šly až k pasu, její dmoucí se hrud' a špičky ňader a její kouzelný až šibalský úsměv.

Najednou mě plácla do ruky a rozběhla se dolů. Bylo mi jasné, že ji mám následovat, ale chvílku jsem jen tak stál a hleděl na její rychle mizející tělo. Vyvolávala ve mně podivuhodné pocity. Nebyl jsem si jist, jestli je to láska nebo touha, ale rozhodně to bylo silné.

Než stačila zmizet mezi stromy, rozběhl jsem se za ní. Nechtěl jsem ji ztratit z očí. Lesy se hemžily různými tvory. Nepřežil bych, kdyby se jí něco stalo. Takto jsme běželi až k městu.

Poprvé jsem vkročil do Khorinisu. Město se zdálo být velké a hemžilo se lidmi.

Neměli jsme jídlo ani peníze. Ale měli jsme šikovné ruce. Hned za branou se rozkládalo velké tržiště. Bylo to jako vždy. Isabela na mě pohlédla a já přikývl. Pak se šibalsky zasmála, jak to měla ve zvyku a zmizela v davu. Nikdy jsme nepracovali společně. Každý sám měl větší šance.

Křižoval jsem tržištěm a ohlížel lidi kolem. Toto byl můj ráj. Věděl jsem přesně, co mám dělat. Už během chvílky jsem měl v kapse dva váčky s mincemi. Přepočítání jsem si nechal na později. Ještě jsem zdaleka neskončil. Říkal jsem si, co asi uloví Isabela.

Nikdy nás nechtyli. Nevím, jestli to bylo štěstí nebo za námi stáli bohové, ale na tom nezáleželo. Tam venku v lese jsem byl zbabělec a slaboch, ale tady jsem se cítil jako král. Lidé kolem byli slabí a nemotorní. Stačilo se přitočit a během okamžiku už jsem měl další váček.

Věděl jsem, že musím brzo zmizet. Za chvílku se tu strhne mela. Najednou jsem si všiml, že jeden z lidí kolem měl za pasem nádhernou dýku. Jako zkušený zloděj mi bylo jasné, že to není nic pro mě, ale zdobená čepel, zahnutá do podivuhodného tvaru, mě přitahovala skoro jako oči Isabely.

Přitočil jsem se a opatrně ji vytáhl. Naštěstí mě nikdo neviděl. Usoudil jsem, že už mám ten den dost, zastrčil dýku za pás a zamířil do jedné z uliček. Tam ve stínu jsem opět dýku vytáhl a prohlížel si ji. Byl to skutečně skvost. Rukojeť připomínala hada. Určitě se dala prodat za velké peníze, ale sotva by ji někdo ode mě koupil. Byla hloupost jí krást a tušil jsem, že mi přivodí problémy.

Najednou mě někdo popadl za límec a otočil k sobě.

„Nemáš náhodou moje zlato?“ zahřměl ten člověk. Spatřil jsem tvář mladého muže, trochu pobledlou, vlasy spleené potem. Nevypadal zrovna dobře. „Ty prašivý zloději, vrať mi moje zlato!“ řekl ten muž.

Netušil jsem, co mám dělat. Nikdy mě nikdo nechytíl. Uvědomil jsem si, že jestli mě předá strážci, skončím na popravišti. Ještě stále jsem držel tu dýku. Nevím, co mě to popadlo, ale bodl jsem. Bylo to rychlé a krátké. Jakoby ta dýka se vedla sama a ne moje ruka.

„Co...“ zasténal ten muž a svezl se k zemi. Na jeho ruce se leskl velký prsten. Neváhal jsem ani chvíli a strhl mu ho z prstu. Muž stále víc bledl a tvář se mu křivila. Dýka zůstala zarážena v něm.

Nechal jsem si vklouznout prsten na prst. Když jsem ho ale chtěl sundat, nějak to nešlo. Možná byl na mě příliš malý.

Najednou jsem si všiml, že na konci ulice někdo stojí. Podivná postava v kápi ve stínu jednoho z domů. Někdo nás sledoval, ale nehýbal se.

Začalo tu pro mě být moc horko. Ani jsem se nesnažil vytáhnout tu dýku a prchal jsem pryč i s nasazeným prstenem. Neuběhl jsem ale moc daleko, když tu mě obklopili tři strážci.

„Tak tady máme další krysu,“ zvolal jeden z nich. Druhý pozvedl meč a rozmáchl se proti mně. Ztuhl jsem jak kámen. Meč dopadl a svět se mi ztratil ve tmě.

Když jsem se probral, ležel jsem na zemi v nějaké tmavé místnosti. Ruce a nohy jsem měl v řetězech. Tak to nebylo vůbec dobré. Věděl jsem, že dřív nebo později se muselo štěstí obrátit, ale vždy jsem doufal, že to přijde někdy jindy. Co se asi stalo s Isabelou? Doufal jsem, že unikla.

Po chvíli dovnitř vešlo několik strážců, sebrali mě jako bych snad byl pírkó a táhli mě někam chodbou. Neměl jsem sílu vzdorovat. Ani by to k ničemu nebylo.

Zavlekli mě do velkého sálu, kde seděl na trůnu nějaký muž, evidentně pán. Možná šlechtic. Kolem stáli další ozbrojenci.

„Proč sem vlečete tu lůzu,“ zamračil se šlechtic na trůnu.

„Pane, chytily jsme ho na tržišti, okrádal lidi,“ odpověděl jeden z mých strážců.

„No a co já s tím, tak ho pověste,“ dál se mračil šlechtic.

„Pane, ukradl několik měšců a patrně jeden vzácný prsten,“ pokračoval muž, „ale ten prsten má na prstu a nejde sundat.“

„No tak mu ten prst usekni a přestaň mě otravovat!“ zasyčel šlechtic. Skutečně to pro mě nevypadalo dobře. Můj věznitel mi chytil ruku, a i když jsem sebou škubal,

co to šlo, nebylo mi to nic platné.

„Dost!“ zvolal najednou šlechtic, „tady ne. Nechci mít krev na podlaze!“

Najednou do místnosti vběhl nějaký další muž. Hnal se hned k trůnu.

„Pane, pane,“ zaskučel a padl na kolena.

„Co je?“ šlechtic skutečně musel mít zlý den.

„Pane, orkové jsou jen pár hodin od města.“

„Kolik?“

„Možná deset tisíc, možná víc.“

V místnosti se najednou rozhostilo úplné ticho. Orkové, znělo mi v uších. Nikdy jsem neviděl žádného orka, ale věděl jsem, že není dobré je potkat. Ale vlastně na tom moc nezáleželo. Stejně budu za chvíli mrtvý.

„A kde je král teď?“ zařval najednou šlechtic, „kde je, když je ho potřeba?“

„Musíme opustit město, pane,“ vložil se do toho jeden z mužů.

Šlechtic se na něj otočil. „Opustit město a odtáhnout jak prašiví psi? Jak ten zloděj, co se tam krčí v rohu?“ To poslední patřilo mně.

„Není kam utéct,“ pokračoval muž, co přinesl zprávy o orcích, „orkové se táhnou horami jak řeka. Snad jediné přes moře.“

„Přes moře? Odplavat?“ ušklíbl se šlechtic.

„Lodí...“

„Lod' ukradla ta banda legionářů v čele s jakýmsi bezejmeným. Nemáme žádnou lod'.“

„Pak nám budiž nebe milostivo.“

Všichni pozorovali šlechtice, co přijde. Mlčel, tvář v dlaních, a minuty plynuly.

Najednou se vztyčil. „Budeme tedy bojovat!“

„Proti desetitisícům orků nemáme žádnou šanci. Jen nás pár set a většina jen slabí měšťané.“

„Pane Markvarte,“ zamračil se na něj šlechtic, „osobně připravíte obranu města. A toho skunka,“ ukázal na mě, „přibijete na dveře i s tím jeho prstenem. Ať vidí ty příjemné orky hned z první ruky!“

„Pane?“ Marvart zbledl.

„Ještě něco? Nebo snad chcete být přibit s ním?“

„Ne, pane.“

To, co následovalo, bylo jak noční můra. Vyvlekli mě ven a táhli městem. Marvart kráčel vpředu, snad aby se na mě nemusel dívat. Přitáhli mě až k bráně a i když jsem vydatně řval, přibyli mi ruce i nohy k ní. Ta bolest mě šířala, jak hřeby procházely mými údy. Pak mi opět svět zmizel.

Když jsem se probral, kolem byla tma. Všechno mě bolelo, ale kupodivu jsem se cítil lépe, než jsem čekal. Ta železa mě páčila, ale dalo se to vydržet. Cítil jsem jasně prsten, jak mi seděl na prstu. Nějak podivně se zarýval, ale vůbec mi to nevadilo. Naopak, jako bych ho nosil už velmi dlouho dobu.

Pohlédl jsem před sebe a spatřil tisíce pochodní na okraji lesa. Táhlo se to všude kolem až k obzoru. Orčí armáda! Věděl jsem, že můj život tady skončí. Ať už stráže nebo orkové, odsud jsem nemohl živý odejít. Jen jsem nikdy netušil, že skončím jako mrtvola na bráně města. Jako bídný prašivý pes.

Kdo ví, co bylo s Isabelou. Nezáleželo ale, jestli ji chytili. Teď už na ničem nezáleželo. Svět končil pro nás pro všechny. Tam na obzoru ve svitu pochodní přicházela smrt pro mě, Isabelu, stráže, Markvarta a i všechny okolo. Ani šlechtic neunikne. Ve smrti jsme si byli všichni rovni.

Pozoroval jsem vlnu pochodní, jak se na nás valila. Vypadalo to jak divoké moře. Jen krůček od propasti a všichni skončíme v pekle.

Orkové řvali a hnali se na město. Obránci stáli na hradbách, ale z jejich očí sál strach. Vlastně jsem na to nebyl zase tak špatně. Nemohl jsem nic dělat, jen čekat. Oni museli umřít v zoufalém boji, ale mně bylo dáno poddat se bez boje. Nikdy jsem neměl rád boje a šarvátky. Nebyl jsem žádný hrdina.

Už jen pár desítek metrů. Viděl jsem z blízka ty hrozné tváře, ale najednou jsem necítil strach. A pak se ta vlna převalila přes hradby a já stále žil.

Pak můj zrak náhle vystoupil na nebesa a tam se něco mihlo, něco velkého a mohutného, nějaká obrovská rudá skvrna. Muselo se mi to jen zdát, pomyslel jsem si.

Ale nezdálo. Najednou se zpoza oblaků objevilo gigantické tělo mohutného draka a slétlo přímo na město. Nejdříve jsem si myslel, že orkové si přivedli strašlivou posilu, ale když z tlamy drakovi vyšlehly plameny a začal pálit vše živé, lidi i orky, došlo mi, že se zrodil třetí nepřítel. Rudý drak, nejhroznější ze všech draků.

Podíval jsem se vzhůru a viděl draka, jak znovu a znovu se vrací na město. Cítil jsem, jak mi rukami proudí podivná síla, sálající z toho prstenu, co jsem měl stále na prstu. Zařval jsem a odtrhl jednu ruku a pak i tu druhou. Projela mnou šílená bolest, ale nedbal jsem na nic. Pak jsem si, držíce se za hřeby, vytrhl i nohy a spadl těžce na zem.

Uvědomil jsem si, že asi nebudu moct chodit. Všude kolem byla krev a těla, nebo spíš to, co z nich zbylo. Bránu již spalovaly plameny. A co teď? Drak dál ničil město a já ho sledoval a cítil jsem hroznou nenávist. To on teď pravděpodobně upálil moji Isabelu, to on vzal její bídný život. Ta pekelná stvůra mi za to musí zaplatit.

Najednou se zpoza brány objevil muž v tmavé kápi.

„Pojď!“ chytil mě za ruku a táhl do města. Já při tom hleděl k nebesům, kde znovu a znovu se otáčel obří rudý drak.

Vtáhl mě do jednoho z hořících domů a pak schodištěm dolů do sklepa. Tam rozrazil malé dveře a vstoupili jsme do stok. Smrdělo to tu, navíc sem vnikal i dým seshora. Nechal jsem se zavést do nevelké místnosti, kde na stole leželo nějaké tělo.

„Co to má být?“ zamračil jsem se. A ke svému úžasu jsem poznal na stole toho muže, kterému jsem vzal ten prsten.

Muž v kápi se zakřenil. Uvědomil jsem si, že je to stařec. Kde se ale v něm vzala

ta síla.

„Mé jméno je Xardas,“ řekl, „a toto,“ ukázal na stůl s tělem, „je tvůj osud.“

„Toho muže jsem bodl,“ konstatoval jsem.

„Ano, touto dýkou,“ přikývl Xardas, a vytáhl dýku zpod pláště. „Je to hasasinská dýka napuštěná jedem. Věděl jsem, že ji najdeš a přidal jsem do ní ještě něco navíc.“

Nechápal jsem, o čem to mluví. Jak mohl vědět, co ukradnu.

Xardas se zasmál, jak viděl můj nechápavý výraz. „Dokážu vidět věci, co jsou určeny jen prorokům,“ řekl.

Ten člověk musel být mág a ne jen ledajaký. Jeho jméno mi nic neříkalo, ale sálalo z něj něco podivného a silného.

„Nechtěl jsem ho zabít,“ řekl jsem.

„Není ještě mrtvý, ale brzy zemře,“ pokračoval Xardas, „nestalo by se tak, kdybych ti neupravil tu dýku. Drakivoda nelze jen tak zabít, i když ten na tom nebyl zrovna dobře.“ Uvědomil jsem si, že ten muž vypadal nějak nemocně už jak jsem ho potkal.

„Hostil jsem ho několik dní, dával mu různé jedy, ale zabít jsem ho nemohl. To náleželo někomu jinému,“ vyprávěl Xardas, „tobě.“

„Udělal jsi ze mě vraha?“ zděsil jsem se.

„Mnohem víc než jen to,“ zašklebil se Xardas. Seshora bylo slyšet stále řev přeživších, jak další a další lidé končili v plamenech. „Přišel si pro tebe,“ přidal Xardas.

„Cože?“ tohle jsem skutečně nechápal.

„A divíš se, když jsi vrah jeho drakivoda.“

„Co to má být ten drakivod?“

„Je to člověk, co duši spojil s drakem. Když zemře, zemře i kus draka. A tento drak není jen tak obyčejný drak. Je to prastarý rudý drak Asmodeus, jeden z těch nejhorších, co tato země zrodila. Najde tě a zabije tě.“

„Ale...“

Xardas propukl v hurónský smích. „Už chápeš, proč jsem nemohl drakivoda zabít?“

Takže jsem se vlastně dostal do komplotu. A ta stvůra tam nahoře šla po mě. Bylo mi jasné a pochopil jsem to už teď moc dobře, že neskončí, dokud mě nedostane. Vlastně to byla má chyba, že všichni zemřeli. Měl bych vyjít na povrch a vzdát se mu, ale už to stejně nemělo smysl.

„Máš jedinou šanci,“ pokračoval Xardas, „že zabiješ rudého draka.“

Ten muž musel být šílenec.

„Jak bych mohl...“ začal jsem.

„Byl jsi jen bídný zloděj a zabil jsi drakivoda. Celé město i orkská armáda skončili v plamenech a stejně ty žiješ. Toto nestačí jako znamení bohů? Beliar si tě vyvolil jako svůj nástroj temnoty. Jestli to někdo dokáže, tak jedině ty.“

Nedokázal jsem zabít pár vlků, ale obří rudou stvůru rozplácnu jak mouchu, no

jistě, pomyslel jsem si. Ten mág patrně senilněl. Že jsem stále zůstal naživu, to bylo prostě štěstí a žádní bohové za tím nestáli. Štěstí, které ovšem mě už teď opustilo.

Zdalo se, že Xardas četl mé myšlenky.

„On zabil tvou dívku Isabel,“ připomněl mi.

Cítil jsem, jak se ve mně něco hromadí.

„Vidíš, tak je to správně,“ zasmál se Xardas, „dám ti navíc něco, co ti pomůže.“ Zpoza rohu najednou vytáhl starý rezavý meč a podal mi ho. „Zdá se, že je k ničemu,“ pokračoval, „ale jeho moc je velmi silná. Připravil jsem ho speciálně pro tebe.“

„Tím ho mám zabít?“ zeptal jsem se.

„Musíš probodnout jeho srdce.“

„Ale než se k němu dostanu, spálí mě na prach,“ oponoval jsem.

„Ale kdepak, vezmeš si tohle,“ Xardas ukázal na ležící tělo, „stále je v něm ještě vyhasínající život. Drak ho cítí a ví, že je tady. A taky ho vycítí, když s ním přijdeš na povrch. Předáš mu drakivoda a využiješ chvílky a bodneš ho do srdce. Je to snadné.“

Dávalo to smysl.

„Jestli ale drakivod zemře, nepodaří se ti to. Tak spěchej nahoru,“ pobízel mě Xardas.

Zvedl jsem tělo, hodil si ho na záda a spěchal ven z místnosti.

„Víš, co říkají legendy,“ zavolal za mnou Xardas, „kdo zabije rudého draka, stane se králem.“

„Já ale nechci být králem,“ hlesl jsem ve dveřích. Ale Xardas se jen smál, a tak jsem vyběhl ven a hnal se na povrch. Napadlo mě, jestli můžu věřit člověku, co už mě jednou využil, ale nebyl čas na nějaké váhání.

Venku jsem se dostal do pravého pekla. Celé město se nořilo do plamenů. Kolem stále kroužil drak. Všichni nejspíš byli mrtví nebo na dobré cestě na druhou stranu. Z některých koutů se ozývalo kvičení a skuhrání umírajících.

Já měl ale v očích smrt. Asmodeus mi vzal mou Isabelu a já teď s pomocí temného mága vezmu jeho do pekla. Něco z toho Xardasova šílenství se na mě přelilo. Prsten mi dodával sílu, že jsem neměl problém nést tělo drakivoda.

Dostal jsem se až na vyvýšené náměstí a hodil ho na zem. Nemusel jsem čekat dlouho. Už za pár vteřin se snesl obr z nebes a přistál jen kousek ode mě.

Asmodeus svou velikostí přesahoval domy v okolí. Jeho temně rudé tělo sálalo podivným žářem. Už už jsem čekal, že mě zaplaví plameny, ale jen tak stál a díval se na mě.

„Přinesl jsem ti to tělo,“ podotkl jsem pomalu.

Drak se sklonil dolů a čichl k němu. „Zemře,“ řekl, „proč jsi mi ho vzal?“ Ten hlas zněl skoro smutně. Pevně jsem svíral čepel rezavého meče. Věděl jsem, že musím jednat rychle.

„Byla to nehoda, nechtěl jsem ho zabít,“ odpověděl jsem.

Drak vzdychl. „Nebyla to nehoda,“ řekl. Opět se sklonil. Jasně jsem slyšel bít jeho srdce. Najednou jsem vyskočil a vši silou ho bodl přímo do něj. Ale zbraň ho ani neškrábla, jen se zlomila a zranila mi ruce.

„O co se snažíš? Zabít mě?“ neznělo to výsměšně, ale stále smutně. Zdálo se, že drak má žal nad ztrátou svého přítele. Čekal jsem, že mě teď spálí na prach, ale jen tak stál a nic neudělal.

Nechápal jsem, proč zbraň nefungovala. Však Xardas ji měl očarovat. Najednou se za drakem mihl stín muže v kápi, ten vytasil meč a draka bodl do srdce. Tentokrát si zbraň našla svůj cíl.

Drak zařval a padl na zem, až se město otřásl.

„Zabil jsem tvé bratry i sestry, Asmodee, a teď i tebe,“ řekl Xardas. „Díky, chlapče,“ otočil se na mě.

„Ale...“ začal jsem.

„Čekal jsi snad, že dovolím, aby ses stal králem?“ zasmál se mág, „jsi jen bídný zloděj a tím i zůstaneš.“

Drak se svíjel v bolestech.

„Do úsvitu zemře,“ pokračoval Xardas, „a teď zmiz, než sprovedím ze světa i tebe.“

Já se ale nějak nemohl pohnout. Jen tak jsem zíral chvilkami na draka, chvilkami na Xardase. Bylo to jak zlý sen a ne a ne se probudit.

Xardas se jen ušklíbl a zmizel mezi domy.

Otočil jsem se ke drakovi. „Je mi to líto,“ řekl jsem. Uvědomoval jsem si, že mluvím s vrahem své lásky, ale nemohl jsem si pomoci. Možná přítomnost té strašlivé bytosti na mě měla nějaký podivný čarovný vliv. Cítil jsem se jak ve snách.

„Přines mi tělo drakivoda ke mně,“ požádal mě drak.

Měl jsem trochu obavy přijít až k němu, ale nakonec jsem udělal, o co mě žádal.

„Xardas tě krásně využil pro své plány,“ pokračoval drak, „teď s tím budeš žít.“

„Stane se králem?“ chtěl jsem vědět.

Drak se bolestivě zasmál. „Ten? Sotva. Nezná celou pravdu a nikdy se ji ani nedoví. Nestačí mě jen zabít. Rudých draků už zabil mnoho a stejně králem není.“

„A co tedy?“

„Musí se napít mé krve, než zemřu,“ dodal drak.

Najednou mi hrudí něco projelo. S údivem jsem si všiml čepele meče, jak vyjela z mých prsou a hned zase rychle zmizela. Cítil jsem hroznou bolest. Chtěl jsem se otočit, ale neměl jsem sílu. A pak už jsem jen padal.

Zůstal jsem ležet na zemi a teď jsem si byl jist, že zemřu. Nade mnou stál Xardas a šklebil se.

„Ještě jednou si mi posloužil, chlapče. Stejně jako mi posloužila ta tvoje holka, než jsem si pro tebe došel,“ zasmál se mág. Nebylo mi úplně jasné, co tím myslí, ale neměl jsem sílu reagovat. „Dlouho mi nedocházelo, proč se proroctví nevyplňuje, ale

už vím konečně vše.“

Drak se snažil před Xardasem uhnout, ale neměl šanci. Xardas ho začal sekat mečem, až z jeho hrudi visely cáry a drakova krev se lila všude kolem. Pak vytáhl džbán, nalil si a zvedl jej do výšky.

„Jste jak děti. Jen škoda, že jsem musel srovnat celý Khorinis se zemí, ale mě nikdo nezastaví,“ pak přiložil pohár k ústům a napil se. „A teď se svět změní,“ dodal.

Drak už nemohl patrně mluvit a mně sil taky rychle ubývalo. Cítil jsem se zneužitý. Hrozný pocit. Škoda jen, že už nikdy nespátřím ty oči mé Isabel. Už mi bylo jasné, že ji miluji, ale přišel jsem na to příliš pozdě.

„Sbohem, chlapče,“ řekl Xardas, „mám celkem napilno, tak už tě nebudu dál obtěžovat. Udělal jsi vše, co bylo třeba.“

Pak ještě jednou plivl na draka a pochodoval pomalu ulicí pryč. Za pár minut se ztratil z očí. A takto to všechno teď skončí, došlo mi.

„Pořád máš můj prsten,“ hlesl najednou drak po chvíli.

Nemohl jsem dýchat, dusil jsem se.

„Ten prsten je mocný, napij se jeho síly. Dokáže občas i mrtvé k životu přivést,“ dodal drak.

Najednou jsem cítil, jak ve mně něco stoupá. Prsten pálil, až žhnul, a najednou praskl. Zvedl jsem ruku a zjistil, že je pryč. Neupadl ale na zem. Prostě zmizel do nicoty. Ale bylo to zvláštní, mohl jsem opět dýchat.

Pokusil jsem se zvednout a šlo to.

„Prsten ti vrátil to, co ty jsi vzal mě,“ řekl drak.

„Je mi to moc líto,“ řekl jsem jemně. Už jsem necítil zlost na draka. To nebyl on, kdo mi vzal Isabelu.

„Musíš se napít mé krve,“ pokračoval drak, „spěchej!“

Nechápal jsem, proč bych měl, ale udělal jsem, o co mě žádal.

„Isabela stále žije,“ řekl drak, „Xardas ji vězní ve své věži a bere z ní její mladistvou sílu. To on má občas takové zvyky.“

„Žije?“

„Teď ses napil ty i Xardas,“ pokračoval drak, „král ale může být jen jeden. Xardas se napil jako první, takže nasál většinu mé síly, ale ty jsi pil jako druhý, takže jsi nasál mé srdce. To by ta temná duše nikdy nedokázala.“

„Co to znamená?“ podivil jsem se.

„Že ty a Xardas jste teď určitým způsobem propojeni. A ty jsi teď jediný, kdo ho může zabít. Běž a najdi svou Isabel.“

„Ale jak...“

Drakovo tělo sebou začalo silně škubat. „Odcházím za svými,“ hlesl, objímajíc již patrně mrtvého drakivoda, „budu tě čekat na druhé straně. Ty si už cestu najdeš. Má krev tě povede.“

A pak drak zemřel. Jeho tělo se proměnilo v prach a propadlo se do země.

Proroctví

Pohlédl jsem na peklo okolo a došlo mi, že se něco ve mně změnilo. Stal jsem se novým člověkem. Věděl jsem, že musím najít svou lásku a zabít tu stvůru Xardase. Ale věděl jsem ještě mnohem víc. Tam někde v dálce času mě čekal trůn a království. Nikdy jsem se nechtěl stát králem, ale kdo jsem byl, že bych si dovolil vzdorovat proroctví.

Ušklíbl jsem se a vyrazil ulicí směrem, kam zmizel temný mág.